

LETO I.

NOVEMBER 1935

Štev. 3

O Marija, vodi me po nedolžni poti
in ob smrti pridi mi z Jezusom naproti.

S. Darina:

Pri mamici.

*Poglej, nebeška Mamica,
otroci tvoji mali
bi radi k tebi skrili se,
v naročju ti zaspali.*

*Pa so ljudje, ki ne vedo,
kako si ljubezniva,
in da v naročju tvojem se
nebeško Dete skriva.*

*A mi, nebeška Mamica,
otroci tvoji mali,
na srcu tvojem z Jezusom
ose dni bomo ostali.*

Jezus prihaja.

V adventnem času nam kliče sv. Janez Krstnik:
»Pripravite se! Gospod se bliža! Delajte pokoro!«

Jezus prihaja v tvoje srce. Njegova pot je pokora in ponižnost. »Izravnajte njegove steze; vsaka dolina naj se izpolni in vsak hrib in grič naj se zniža.« Vse mora biti lepo in gladko.

Vsak grič, ki stoji sredi ceste, je treba nesti proč. Joj! Joj! Koliko gričev zapira Jezusu pot v tvoje srce: nepokorščina, prepir s sestro in bratcem, laž, lenoba, trdosrčnost, morda celo tista temna pregreha, ki je niti imenovati ne upam. Proč s temi pregrehami!

Advent je postavila sv. Cerkev zato, da se pripravimo na sveti božični praznik. Jezus pa ne prihaja v dušo po široki cesti greha, ampak po tihi poti kreposti, zlasti ljubezni.

Skleni že sedaj, da boš naredil za svete božične dni kakemu ubožcu veselje. Priporočam ti še prav posebno siromašne otroke, da jim odstopiš od svojih Miklavževih darov kako malenkost.

Kar storiš enemu izmed teh, si storil malemu Jezusu.

Urednik.

Niko Jeločnik:

Miklavžu je pisal.

Ivan in Miloš sta se vračala iz šole. Imela sta si veliko povedati, zakaj bil je dan pred praznikom sv. Miklavža.

»Pisal sem sv. Miklavžu, naj mi prinese škornje, sabljo, vojaško čepico in vlak«, pripoveduje Miloš.

»Kaj praviš,« se začudi Ivanček, »ali sv. Miklavžulahko tudi jaz pišem?«

»Seveda,« odvrne Miloš. »Vidiš, ko še nisva hodila v šolo, tega nisva mogla storiti, ker nisva znala pisati, a zdaj je pa to lahka stvar.«

»Ali Miklavž izpolni vsako željo, ki jo napišeš?« vpraša zopet Ivanček.

»Seveda, prav vsako željo,« odgovori z resnim glasom Miloš.

»Joj, potem bom pa pisal sv. Miklavžu, naj prinese moji mami zdravil in naj ji pošlje prav dobrega zdravnika!«

»Kaj? Samo to?« se začudi Miloš.

»Da, samo to, ker je to zelo veliko darilo, mnogo večje od vseh tvojih igrac,« je ves zamišljen razlagal Ivanček.

»Brez skrbi bodi! To prošnjo ti bo sv. Miklavž prav rad izpolnil. Meni se zdi zelo majhna.«

Tako sta se fantka menila; za njima pa je korakal Milošev oče, ki je bil zelo bogat trgovec, in je prišel — kot običajno — čakati svojega sinčka pred šolo in

Sv. Miklavž prinaša Ivančku darove.

ga spremljat, da bi ga na poti domov ne prekucnil kak avto. Pazljivo je poslušal Ivančkove besede o bolni mamici, ki je bila hišnica v njegovi palači.

Medtem se je zvečerilo in luči so zagorele v bogatih izložbenih oknih, ki so bila prepolna Miklavževih daril.

Pred očetovo palačo je dejal Miloš svojemu prijatelju: »Jutri zjutraj pridem k tebi, da ti pokažem, kaj mi je prinesel Miklavž.«

»Pridi,« mu odvrne Ivanček in boječe dostavi: »Ali misliš, da mi bo prinesel sv. Miklavž zares zdravila za mamico, če mu bom pisal?«

»Seveda,« se vmeša v pogovor Milošev oče. »Nič se ne boj! Vse boš prejel, kar boš na listič zapisal. Pismo pa položi pred vrata na prag.«

»Bom,« je ves srečen vzkliknil Ivanček in stekel proti svojemu stanovanju. Rahlo je pritisnil na kljuko in tiho odprl vrata, da ne bi zbudil bolne mamice.

Ivanček je v resnici ljubil svojo mamico. Pred nekaj dnevi mu je nevarno zbolela; ker ni bilo prav nič denarja pri hiši, si ni mogla privoščiti ne zdravnika in ne zdravil. Dečkovo srce se je kar zvijalo v velikih bolečinah in skrbah in misli so mu bile vedno le pri mamici, naj je bil v šoli ali v cerkvi. Stara Neža, ki je namesto mamice opravljala hišniške posle, je odkimala z glavo in večkrat žalostno pogledala Ivančka: »Fant, moli za mamo, ker drugače boš kmalu sam!« Od tedaj je Ivanček porabil vsak prost trenotek za molitev. Molil je celo v postelji in med molitvijo je ihtel. Vsak večer je zaspal v molitvah in solzah.

Ko je stopil Ivanček onega večera v sobo, je mamica spala. Po prstih se je približal postelji in poljubil bolnici roko. Prižgal je luč, pa jo je zastrl z žepnim robcem, da ne bi svetloba motila speče matere.

Iz šolskega zvezka je iztrgal list in s svinčnikom je napisal tele vrstice:

»Ljubi miklavž vem da si dober tudi miloš mi je pravil o tebi pošlji moji mamici zdravil da ozdravi
pozdravlja te tvoj ivanček.«

Samo male črke je šele poznal Ivanček, vejice in pike so mu bile španska vas.

Listič je lepo zganil in ga vtaknil v že rabljen ovoj. Prečrtal je naslov, ki je bil na njem zapisan, in ob strani zapisal: »naj prejme sveti miklavž.«

Položil je pismo na prag, kakor mu je svetoval Milošev oče. Nato si je vzel iz omare košček kruha, in ga slastno pojedel, opravil je svojo molitev in ves potolažen legel v posteljo.

Naslednje jutro je zelo zgodaj nekdo potrkal na vrata. Mamica je zbudila Ivančka, ki je skočil takoj iz postelje in hitel odpirat. Pred vrati je stal Miloš z veliko škatlo v rokah:

»Ivanček, poglej, kaj ti je prinesel sv. Miklavž pri nas!«

Ivanček je stal pred Milošem kot okamenel. Pogledal je na prag. Pisma ni bilo več tam. Torej je res: Sv. Miklavž je uslišal njegovo prošnjo. Trepetaje je z Miloševo pomočjo odvezal vrstico in odstranil pokrov. Škatla je bila polna slaščic; na vrhu pa je ležal zavitek z napisom »300 Din za zdravila«.

Ivanček se je od same blaženosti kar razjokal; pograbil je denar in stekel k mamici: »Mamica, zdaj pa ne boš umrla. Sv. Miklavž te bo pozdravil.«

Tudi mamica se je zjokala. Sklonila se je nad Ivančka in ga vroče poljubila.

Kmalu za to prvo radostjo je prišla druga. Zopet trkanje, vrata se odpro in v sobo stopi zdravnik:

»Ivanček, sv. Miklavž me pošilja, da ozdravim tvojo mamico.«

To je bilo za srečnega dečka preveč. Zdrknil je na kolena, dvignil svoje drobčkane ročice in gledaje v nebo molil:

»Večna ti hvala, dobri sv. Miklavž, za tvoje velike darove!«

* * *

Danes sta Ivanček in Miloš že v petem razredu klasične gimnazije. Ni še dolgo, ko sem ju srečal. Šli smo na sprehod in spotoma sta mi povedala to čudežno zgodbo. Preden smo se ločili, se je obrnil Ivanček k Milošu in mu rekel:

»Če bi sv. Miklavž tedaj ne ganil srca tvojega dobrega očeta, bi bila moja mamica že davno v grobu in jaz bi bil danes zapuščena sirota.«

Tole preberite zelo pazljivo!

V mesecu decembru izpolnajte »Jezusove dneve« za zmrzujoče in stradajoče otroke, da bi Gospod Jezus ganil srca bogatinov, ki naj bi ubožčkom za sv. Miklavža in za Božič prihiteli na pomoč.

Na praznik sv. Treh kraljev (6. januarja) bodo ob štirih popoldne položili ljubljanski otroci v imenu vseh slovenskih otrok »Jezusove dneve« evharističnemu božjemu Detetu na oltar. Slovesnost se bo vršila v frančiškanski cerkvi v Ljubljani. Vključeni bodo med darovalce le tisti otroci, ki so izpolnjevali lističe vsaj en mesec v tem letu.

Sonja:

V Marijinem naročju.

*Če v tihih večerih
me včasih je strah,
ker mrak se razgrinja nad moje srce:
se vedno zatečem le k mamici svoji,
Marija je njeno ime.*

*In Ona zavije
v svoj topli me plašč;
ves jasen se sveti kot tisoč zvezdà.
In poje mi pesem nebeško,
ki drugi je peti ne zna.*

*Prelepi večeri,
ko sklanja smehljaje
se Mamica božja nad me:
ko me blagoslavlja ljubeče,
so daleč od mene skrbi in solze.*

Obisk pri Jezusu.

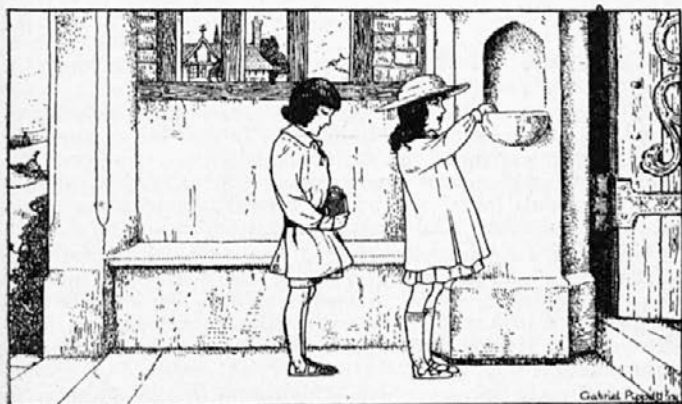
Tinček in Tonka gresta obiskat svojega najboljšega Prijatelja, ki ju čaka v tabernaklju. Veselo stopata skozi sveže jutro proti vaški cerkvi. Kužek Karo gre z njima; ob cerkvenih vratih se zlekne, ker dobro ve, da ne sme prestopiti svetega kraja. Tinček mu je po-

vedal tudi, zakaj ne sme v cerkev. Dejal mu je: »Karo, ostani tu, ker nimaš duše!« Karo ga sicer ni razumel, a ubogal ga je vendarle, ker je prišel že davno do spoznanja, da je ubogljivost v vseh ozirih zelo koristna.

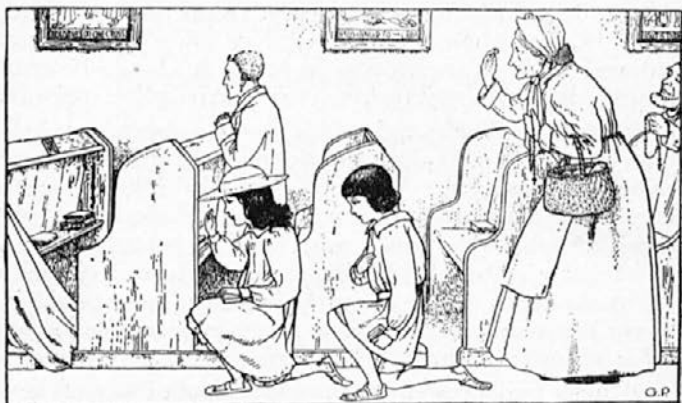
Tinček in Tonka pomočita prste v blagoslovljeno vodo, prav tako, kakor delajo odrasli ljudje, in se pobožno pokrižata. Sosedov Janezek dela to čisto drugače: z dlanjo ploskne po vodi, da brizgne na vse strani. Posebno rad dela tako, kadar je pri kropilu več otrok; vseč mu je, če jim je zmočil lase in obrazke z blagoslovljeno vodo. Janezek je še majhen pobič in ne ve, da nam prekrižanje z blagoslovljeno vodo pomnoži milost v srcu.

Tinček in Tonka stopita počasi in pobožno v cerkev. Večna luč trepeče pred tabernakljem in kliče: »Pridita in ga molita!« Oba napravita pripogib z desnim kolonom do tal in vzdihneta: »Hvaljen in češčen bodi najsvetejši Zakrament zdaj in vekomaj. Amen.«

Nato gresta v klop. Tinček poklekne k hlapcu Gašperju, Tonka pa k hišnici Lizi. Tinček in Tonka sta otroka bogatih staršev, toda v cerkvi je isti red kakor v nebesih, kjer ne poznajo siromakov in bogatinov, ne gospodarjev in hlapcev, ampak ker smo vsi otroci božji, smo vsi med seboj bratje in prijatelji.

Tinček in Tonka pomočita prste v blagoslovljeno vodo.

Oba napravita pripogib z desnim kolenom do tal.

Tinček in Tonka zastrmita v tabernakelj in iz dna duše jima privre molitev sv. Frančiška Asiškega:

»Molimo te, najsvetejši Gospod Jezus Kristus, tu in povsah tvojih cerkvah, ki so po vsem svetu, in te slavimo, ker si po svojem svetem križu svet odrešil.«

Najlepše kreposti nedolžne mladosti.

Povest.

(Dalje)

Ga. Rožnik: »Metka, zdaj mi kar lepo sama povej, zakaj jokaš in zakaj te prijateljci tolažita?«

»O mamica, ljuba mamica,« se Metka jokaje vrže mami v naročje. »bila sem zelo hudobna. Veliko žalost sem napravila prijateljicama, pa nisem mislila nič hudega. Potrgala sem jima z njune gredice vse cvetlice; zdaj pa nimata nič, kar bi dali mami za god, in namesto da bi me kregali, me pa poljubujeta. Joj, ojoj, kako mi je hudo!«

»Lepo je od tebe, moj ljubi otrok, da priznaš svoje neumnosti; skušala jih bom popraviti. Tvoji mali prijateljci sta pa tako dobri, da se ne hudujeta nate. Še ti bodi tako prizanesljiva in krotka kakor sta Milka in Lenčka, pa bodo še tebe tako ljubili, kakor nju dve, in vesel te bo Bog in tvoja mama.«

Ga. Rožnik je vsa ginjena poljubila Milko, Lenčko in Metko, odšla iz sobe, pozvonila služkinji in takoj naročila svoj voz.

Čez pol ure je bila kočija gospe Rožnik pripravljena. Sedla je vanjo in se odpeljala v mesto, ki je bilo samo pet kilometrov od gradu gospe Cvetkove.

Ustavila se je pri cvetličarju in izbrala nekaj najlepših cvetlic.

»Gospod,« je rekla cvetličarju, »bodite tako dobri in sami pripeljite cvetlice h gospe Cvetkovi. Pokazala Vam bom, kje jih posadite. Rada bi pa videla, da bi se to opravilo ponoči, ker hočem hčerkici gospe Cvetkove presenetiti.«

»Gospa, lahko se name zanesete, da bom naredil vse po naročilu. Ko bo sonce zašlo, bom cvetlice, ki ste jih izbrali, naložil na voz in potem storil, kakor boste rekli.«

»In koliko sem Vam dolžna za cvetlice in za sajenje?«

»Osemdeset dinarjev, gospa. Cvetlic je šestdeset, zraven pa še lončki in delo. Se Vam morda zdi predrago?«

»Ne, ne, je kar dobro. Osemdeset dinarjev prejmete, ko bo vse narejeno.«

Gospa Rožnik je zopet sedla v kočijo in se vrnila v grad. Svoji služkinji je naročila, naj z nočjo počaka cvetličarja in mu pokaže gredico Milke in Lenčke, kamor bo nasadil cvetlice. Bila je tako malo časa zdoma, da njene odsotnosti ni opazila ne gospa Cvetkova ne deklice.

Deklice so namreč takoj, ko je gospa Rožnik zapustila sobo, vse tri odhitele na vrt in h gredici.

»Morda je pa le še ostalo kaj malega cvetlic,« si je mislila Lenčka, »toliko vsaj, da jih bo za prav majhen šopek.«

O gorje! Prav nobene ni več bilo! Vse potrgano! Milka in Lenčka sta molče in žalostno gledali svoj opustošeni vrtec. Metka bi se pa spet najrajši zjokala.

»Zdaj je že, kar je,« je končno spregovorila Lenčka. »Tu se ne da nič spremeniti. Poskusili bova dobiti nekaj novih cvetlic, ki cveto pozneje.«

Metka: »Lenčka, vzemita ves moj denar in si jih kupita! Imam štiri dinarje!«

Lenčka: »Hvala ti lepa, Metka! Še bolje bo, da svoj denar shraniš za reveže.«

Metka: »Ampak če vajinega denarja ne bo dosti, potem bosta pa že vzeli mojega, kajneda, Lenčka?«

Lenčka: »Seveda, gotovo, punčka moja! Le mirna bodi, pa na to nikar nič več ne mislimo, ampak rajši pripravimo vrtec za nove cvetlice!«

Vse tri so se spravile na delo. Metka je pulila stare korenine in stebila in jih nosila v gozd, Milka in Lenčka sta pa vneto prekopavali zemljo. Potile so se vse tri, da kaj, ko je prišla na vrt gospa Rožnik, že iz mesta nazaj.

»O, kako so naše delavke pridne!« je vzkliknila. »Kako ste vrtec lepo prekopale! Gotovo bodo cvetlice kar same zrastle, tako rahlo zemljo bodo imele.«

»Gospa, videli boste, da jih bomo kmalu imele.«

»Gotovo, saj dobri Bog vedno rad usliši tako pridne deklice kakor sta ve.«

Najpotrebnejše delo je bilo opravljeno. Deklice so lepo pospravile svoje orodje in se še eno uro igrale po travi in gozdu. Potem je pa zvon povabil k večerji in vse so šle v hišo.

Naslednje jutro so pa otroci takoj po zajtrku odhiteli na vrt, da obdelajo vrtec do konca.

Milka je tekla spredaj. A kaj je to, za božjo voljo? Ali ni vrtec poln cvetlic, stokrat lepših od prejšnjih in pa še več jih je? Kakor ukopana je obstala in strmela. Ni mogla razumeti, kaj naj to pomeni.

Zdaj sta pritekli še Lenčka in Metka in vse tri so bile tako presenečene nad svežimi, pisanimi, čudovitimi cvetlicami in od veselja tako vse iz sebe, da jim je popolnoma zaprlo sapo in so kar molčale in strmele.

»Kar ste storili kateremu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« (Matej 23, 40.)

Nato so pa vse tri naenkrat zavriskale od veselja in sreče. Planile so na vrtec med gredice, poduhale to cvetko, pobožale drugo in jih občudovale, vse nore od radosti. A vendar še malo niso mogle razumeti, kako so mogle cvetlice v eni sami noči pognati in se razcveteti in kdo bi jih bil zasadil.

»Sam Bog je to naredil,« pravi Milka.

»Jaz pa mislim, da ljuba Devica Marija,« pristavi Lenčka.

»Jaz bi pa rekla, da so jih naši angelci zasadili,« pove še Metka svojo misel.

Tedaj pa prideta gospa Cvetko in gospa Rožnik.

»Glejte, punčke, tu je angel, ki je nasadil vaše cvetlice,« reče gospa Cvetko in pokaže na gospo Rožnik. »Ganila jo je vaša krotkost in vaše dobro srce. Zato se je odpeljala v mesto in vse to nakupila, medtem ko ste se ve potile s prekopavanjem gredice. Rekla je, da hoče popraviti Metkino nesrečo.«

Lahko si mislite, kako hvaležne in srečne so bile vse tri deklice, Metka morda še najbolj, saj ji je srce težil oči-tek, da je prijateljicama napravila veliko bridkost.

Naslednji dan so deklice poklonile šopek svojih najlepših cvetlic gospe Cvetkovi za god, prav tako pa tudi gospe Rožnikovi enega, da ji pokažejo svojo veliko hvaležnost.

6. Leto pozneje: stekel pes.

Nekega dne so se Metka, Milka in Lenčka igrale pod veliko jelko pred hišo. K njim se je ulegel velik črn pes Miško, ki je bil last domačega čuvaja.

Metka mu je skušala okrasiti vrat z vencem iz marjetic, ki ga je Milka pravkar spletila. Ko pa mu je venec spravila do polovice glave, je pes stresel z glavo, venec je padel na tla in Metka je Miškota okregala:

»Hudobni Miško, ali boš pri miru ali ne! Še enkrat mi to naredi, pa te bom!«

Pobrala je venec.

»Miško, glavo dol!«

Miško je slušal, a se zraven držal, kakor da ga vse skupaj prav nič ne briga.

Metka mu je s težavo porinila venec do polovice glave. Tedaj pa je Miško otresnil z glavo in venec je bil spet na tleh.

»Uh, nemarna žival, svojeglavna in nepokorna!« zavpije Metka in ga narahlo oplazi po glavi.

Prav tisti hip pa se neslišno priplazi neki drug pes rumenkaste barve in Miškota ugrizne. Metka ga hoče zapoditi, pa rumena žival plane še nanjo in jo ugrizne v roko. potem pa steče naprej. A kakšen vam je bil: rep je stiskal med noge, glava mu je visela k tlom in jezik iz gobca!

Metka je prestrašena zavpila; ko je videla pa še kri na roki, se je spustila v jok.

Milka in Lenčka sta skočili na noge brž ko je Metka zavpila. Milka je pogledala za rumenim psom, potihem rekla Lenčki nekaj besed in stekla h gospe Cvetkovi.

»Mamica,« ji reče prav potihem, »Metko je ugriznil stekel pes.«

Gospa Cvetkova je kar poskočila s stola.

»Kaj praviš! Stekel pes?«

»Mamica, dobro sem videla, kako je vlekel rep za seboj, pobešal glavo in molel jezik pa se pri teku opotekal. In Miškota in Metko je ugriznil, ne da bi kaj zalajal, čisto potihem. Pa tudi Miško se ni nič branil in lajal, ampak se stegnil po tleh in se nič ne gane.«

»Vidim, da se nisi zmotila, Milka! Moj Bog, kakšna nesreča! Brž brž izmijmo Metki ugrize s svežo vodo, potem pa še s slano vodo!«

»Lenčka jo je že odpeljala v kuhinjo. Kaj naj pa zdaj storiva?«

Gospa Cvetkova ji ni odgovorila, ampak je z Milko stekla k Metki. Pogledala je ugriz in videla ne globoko ranico, ki pa ni več krvavela.

»Zalka (tako je bilo ime kuharici), hitro vrč sveže vode semkaj! Metka, daj mi roko! Vtakni jo v vrč, le globoko, še globlje! In dobro jo stiskaj! Milka, daj mi polno pest soli! Dobro. Vlij v skledo malo vode in vrzi sol vanjo! Tako, ljuba Metka, zdaj pa vtakni roko v slano vodo!«

»Joj, bojim se, da me bo sol pekla!« se zajoka Metka.

»Eh, kaj še! Nič se ne boj, saj ne bo hudega! Pa če bi te tudi malo peklo, kaj zato! Roko moraš namočiti, če ne boš hudo zbolela!«

Metka je namakala roko deset minut v slani vodi, gospa Cvetkova pa je stala zraven. Ko je pa videla, da je Metka hudo prestrašena in komaj še zadržuje solze, jo je poljubila in ji rekla:

»Le nikar se nič ne boj, ljuba Metka! Mislim, da ne bo nič hudega. Vsak dan boš zjutraj in zvečer četrť ure držala roko v slani vodi in vsak dan pojedla dva ščepeca soli in majhen strok česna, pa bo čez teden dni vse dobro.«

»Mama,« reče Milka, »gospe Rožnikovi o tej reči nič ne povejmo, ker bi jo preveč skrbelo.«

»Prav imaš, draga moja,« odgovori gospa in jo poljubi. »Povedale ji bomo rajši čez en mesec.«

Milka in Lenčka sta Metki dobro zabičali, naj svoji mami o tem dogodku nič ne pove, ker bi jo preveč skrbelo. Metka je bila poslušna deklica, klepetava pa tudi ne, zato res ne besedice ni zinila. Ves teden je vse natančno tako delala, kakor ji je naročila gospa Cvetkova in v treh dneh se ji je ročica zacelila.

Ko je pa minil mesec dni in z njim vsakršna nevarnost, je Metka lepega dne rekla svoji mamici: »Mama, ljuba

mamica, ali veste, da je samo malo manjkalo, pa bi bila vaša uboga Metka umrla?«

»Umrla? Kaj pa kvasiš, srček moj?« jo zavrne mama in se smeje. »Še malo ti ni videti, da bi bila bolna.« (Dalje.)

P o š t a m a l e g a J e z u s a .

Predragi Lučkarji! Vaših pisem, ki se nanašajo na ljubljanski evharistični kongres, sem iz srca vesel. Danes jih zopet nekaj priobčujem. V božičnih počitnicah bo posebna komisija odločila, katero pismo je najboljše in komu pripade nagrada.

Urednik.

Kaj sem doživela na kongresu.

Letos se je vršil v Ljubljani kongres, kakršnega še Jugoslavija ni videla. Iz vseh krajev naše države so prihiteli ljudje, da počaste evharističnega Kralja. Pa ne samo iz naše države, ampak tudi iz drugih držav, še celo iz Amerike.

Sv. oče Pij XI. je imenoval za svojega zastopnika kardinala Avgusta Hlonda.

Tudi za mladino je bil določen dan, da nastopi na kongresu. Težko sem že čakala jutra, ko nas bo peljal tovorni avto proti Ljubljani. Ponoči pred 28. junijem se je močno bliskalo in grmelo, zjutraj pa je kazalo, da bo krasen dan. Pripravila sem se, toda kako počasi je šel čas naprej. Ura je bila že šest, ko je prišel zaželeni avto. Sedli smo vanj in odbrzeli proti beli Ljubljani. Ko smo prišli v Ljubljano, se je že zbirala mladina na Stadionu. Kmalu potem je prišel papežev zastopnik. Mladina ga je pozdravila z mahanjem belih robcev. Lepo je bilo pogledati na celo morje v vetru valujočih robcev. Kmalu potem se začuje godba, prinesli so Marijo Pomagaj z Brezij. Kako krasen je bil pogled, ko je neslo Marijino podobo 12 osmošolcev, za njimi pa dolga procesija ljubljanske mladine, ki je spremljala svojo nebeško Mater na Stadion. Godba je zaigrala himno: Lepa si, lepa si, roža Marija... Potem se je začela sv. maša, katero je daroval kardinal. Med sv. mašo je pela mladina. Po sv. obhajilu smo dobili vsak nekaj za pod zob. Prav dobro se je prileglo našim lačnim želodcem.

Po končanem opraviilu smo se malo pokrepčali, nato smo šli pa še na ljubljanski grad.

Kar sem videla na kongresu, mi ostane vedno v spominu. Toliko lepega še nisem videla nikjer drugje, kakor v Ljubljani. Vsak, kdor je to videl, je rekel, da ni bilo lepše proslave kot tedaj, ko je nastopila mladina.

Razboršek Ivanka,

uč. osn. šole.

Učak št. 8, p. Trojane.

Marijo smo čakali.

Nepozaben dan, ko smo čakali v Komendi na prihod naše nebeške Mamice z Brezij. Z vsemi zastavami, kar jih ima naša fara, mi otroci Marijinega vrta pa z lepim novim praporom. Sonce nas je gredo s tako močjo kot že dolgo ne. Zdi se, da nam je hotelo predočiti gorečo ljubezen presvetega Srca Jezusovega, ki se nam najbolj kaže v presveti Evharistiji — in je Sonce našega življenja. — Ne meneč se za vročino, smo hrepeneče gledali proti Cerkljam, odkoder smo pričakovali mimohod naše ljube Gospe! In ko smo dočakali Njo, nas je obšla radost in žalost obenem, da tako hitro odhaja. Vsi smo čutili: To je naša predobra Mati in pomočnica. Mnogi so imeli solze v očeh; otroci pa smo vedeli: Jutri, o Mamica, pridemo za teboj v Ljubljano!

Drugi dan smo se veselo podali na pot. Sv. Peter, naš glavni patron, je bil na svoj glavni praznik skoro osamljen, kar pa gotovo ni zameril, saj smo ga zapustili, da počastimo njegovega Gospoda. Priporočili smo se na Stadionu zopet Mariji, naj nas vodi na vseh potih našega življenja. Priznati smo morali, kako smo srečni, da smo poučeni v pravi veri in kako so nesrečni neverniki. Zato smo prosili Marijo Pomagaj, da bi izmed tisočev otrok, ki smo bili tedaj na Stadionu zbrani — bilo veliko izvoljenih za misijonski poklic.

Krt Marija,

uč. V. razr. v. nar. šole.

Vas Breg štev. 21, p. Komenda.

Prihod Matere božje z Brezij.

Zvonovi so doneli. Trume ljudi so se zbirale na pločnikih. Frančiškovi križarji so prikorakali z zastavami. Razvrstili so se ob straneh pločnika, Zaslišal sem lahko brnenje avtomobilov. Vse oči so se obrnile v smer, v kateri se je zaslišalo brnenje. Prvi avto se je prikazal. Za njim se je prikazal lep moder avtomobil. Križarji so nagnili zastave. Ko je avto oddrčal, so dvignili zastave in odšli. Ljudje so trumoma vdrli za avtomobilom, v katerem se je peljala Marijina podoba z Brezij. Drugi dan so jo odpeljali na Stadion. Nobeno oko ni ostalo suho, ko se je peljala na Stadion. Ko se je končal evharistični kongres, se je odpeljala na svoje tiho domovanje na Brezje.

Bercé Milan,

učenec III. razreda, Vrtača.

Evharistični kongres v Ljubljani.

Letos konec junija je bil v Ljubljani evharistični kongres. Zbralo se je na tisoče vernikov, da počaste evharističnega Kristusa. Tudi jaz sem se s starši udeležila te pobožnosti. Bila sem pri sprejemu kardinala Hlonda. Gle-

dala sem nočno procesijo mož, ki so glasno prepevali Marijine pesmi in nosili goreče bakle. Pri sv. maši sem bila na Stadionu. Tu smo zbrani verniki lepo prepevali pesmi. Nad vse krasen je bil glavni sprevod. V sprevodu so nosili Marijino podobo z Brezij. Videla sem tudi, ko so po končani slovesnosti z avtom odpeljali Marijo na Brezje. Nikoli ne pozabim teh lepih dni evharistične pobožnosti.

Bizjan Boža,
učenka IV. razr. osn. šole, Tržič.

Predragi g. urednik!

Na evharističnem kongresu smo bili tudi mi Vrhničani. Bilo nas je 450 otrok.

Prvo nedeljo v avgustu t. l. smo imeli slovo od odhajajočih otrok Marijinega vrtca in zahvalo gospodu voditelju Gregorju Maliju, ki tako ljubeče skrbi za nas.

Dne 15. avgusta smo imeli sprejem v Marijin vrtec. Izpred kaplanije smo šli v sprevodu v cerkev. V cerkvi smo imeli po sprejemu pete litanije Matere božje. Dopoldne smo imeli sv. obhajilo. Obenem smo obhajali 25 letni jubilej, odkar je izdal papež Pij X. odlok o zgodnjem sv. obhajilu.

V našem Marijinem vrtcu je prav prijetno. Imamo enkrat ali dvakrat na mesec shod. Dopoldne pred shodom imamo sveto obhajilo, prejšnji dan pa sveto spoved. Pri shodih tudi deklamiramo! Veste, kaj imamo še! »Miklavža!« Letos bo bolj revež, ker sam nima toliko denarja, da bi lahko nakupil za vse otroke Marijinega vrtca.

Odšel je naš blagi voditelj Gregor Mali. Za njim nam je zelo žal. Povem naj še, da smo igrali igro: »Pavelčkova piščalka«, ki ste jo Vi spisali.

Pozdravljam vse čitatelje »Luči«, posebno pa še Vas, gospod urednik, ki se trudite za naš list.

Bradeško Franc,
učenec osnovne šole.
Velika Ligojna pri Vrhniki.

Sprejem v Marijin vrtec.

Tega dneva sem se veselil, odkar so nam č. g. katehet v šoli povedali, da se bo ustanovil Marijin vrtec. In tudi starši so bili veseli. Mama mi je rekla, da bom moral postati zelo priden. V nedeljo zjutraj, na dan sprejema, sem bil pri sv. obhajilu kakor vsi drugi. Komaj sem čakal, da sem šel s svojima bratoma k večernicam, ko bo slovesen sprejem. Naš ljubljeni g. katehet so nam dajali prav lepe nauke, kako moramo živeti, da nas bo Marija vesela. Za zgled so nam povedali nekaj mičnih in poučnih dogodbic, katere si hočemo zapomniti in se tudi po njih ravnati. Nato so blagoslovili svetinjice. Na vprašanja smo prav glasno odgovorili in prisegli Mariji zvestobo. Potem so nam č. gospod

razdelili svetinjice med petjem Marijinih pesmi. Bile so še pete litanije Matere božje in blagoslov. Po končani slovesnosti smo se mirno razšli z mislijo, da hočemo ostati do smrti pravi Marijini otroci.

Ževart Ivan,
učenec 5. razr. v Velenju.

Izlet na Ratitovec.

Marijin vrtec v Selcih je letošnje počitnice napravil izlet na Ratitovec. Ali nismo korajžni, da smo se lotili nad 1600 m visoke gore!? V lepi Marijini cerkvi na Prtovču so g. župnik maševali, mi smo pa med sveto mašo navdušeno prepevali kongresne pesmi. Potem smo jo pa mahnili naravnost proti skalnatim vrhovom Ratitovca. Razgleda zaradi goste megle nismo imeli, pač pa smo radovedno opazovali naše vojake, ki imajo vse poletje tod okrog svoje vaje. Joj, kako je pokalo in streljalo! Bum, bum, bum, kar naprej tja proti italijanski strani. Kakor bi šlo zares. Deklic je kar strah postalo, dečke je pa stražnik s puško na rami le težko zadrževal, da niso šli preblizu. Pa planik smo natrgali in lepega planinskega cvetja, da so nam doma res verjeli, da smo bili prav na vrhu. Domov grede nas je sicer malo dež orosil, pa smo kljub temu vsi veseli in srečni prišli domov s prelepega izleta. — Marijin vrtec v Selcih nad škofjo Loko.

Uganka.

Molitev za 8. december.

(Kryl Jerica.)

			O	K	A	M		
T	S	S	O	R	T	D	I	
I	.	E	M	A	R	P	E	
I	A	E	O	A	A	J	E	
K	Z	E	S	A	E	Č	M	
Z	K	N	R	B	P	Ž	A	
A	T	I	S	A	B	Z	O	

Imena tistih, ki bodo uganko pravilno rešili vsaj do 1. decembra, priobčimo v prihodnji številki. Kdor bo pa izžreban, dobi v nagrado lepe jaselece.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.